
Tore Böhmer Halvorsen

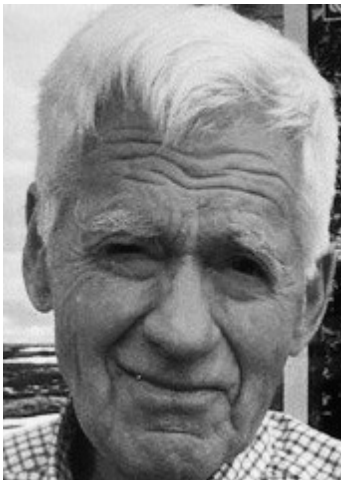
MINNEORD

TORBJØRN A. FREDRIKSEN

HARALD AARSET

TORGEIR SVENSEN

SVEN ERIK GISVOLD

Pensjonert overlege dr.med. Tore Böhmer Halvorsen døde 12.10.2023, 81 år gammel.

Han var født og oppvokst på Lillehammer. Examen artium avla han i 1960, og han var også russeformann. Etter et kort mellomspill begynte han på medisinstudiet i Oslo, der han var sosialt aktiv bl.a. med deltakelse i Medicinsk Paradeorchæster. Etter turnustjenesten fulgte spesialisering i patologi, først ved Regionsykehuset i Trondheim, fulgt av Radiumhospitalet 1972–76, før han kom tilbake til avdelingen i Trondheim.

Tore giftet seg med Anne i 1965 og fikk døtrene Thale i 1968 og Ida i 1971.

Han disputerte for den medisinske doktorgraden i 1989 på et arbeid om coloncancer. I tillegg hadde han et stort antall publikasjoner om patologisk anatomiske emner.

Halvorsen var også engasjert i rettsmedisinske utredninger og i undervisningen av medisinstudenter. Det gikk gjetord om hans humor i forelesninger om et ellers tungt

teoretisk emne. Med sin store kompetanse i tumordiagnostikk hadde han en viktig rolle ved etableringen av kreftavdelingen i Trondheim. Etter at han ble pensjonert, var han i lange perioder virksom ved Lillehammer sykehus.

I tillegg til sitt yrke hadde han andre interesser. Han spilte piano og klarinett og var meget skrive- og talefør. Han var en populær taler med en egen varme og humor. Talene hadde ikke brodd til noen, og ble noen gjort til latter, var det han selv. Hans skriveglede kom til uttrykk både i dikt og prosa. Han var sjelden sint, men kunne irritere seg både over hendelser og personer. Dette ga seg uttrykk i kommentarer i aviser, oftest Adresseavisen. Ikke alt kom på trykk, og han fleipet med at han hadde en egen papirkurv i Adresseavisen.

Tore Halvorsen var vennekjær og hadde stor vennekrets. Han var sosialt aktiv, med varme og ekte interesse for andres ve og vel. Var noe vanskelig, ville han gjerne hjelpe. Han var glad i å være i friluft, helst med ski på beina i vinterhalvåret, men gikk også turer om sommeren. Hytta på Oppdal var viktig for ham, og hunden var fast turkamerat.

Men mest av alt var familien viktig for Tore. Han var meget stolt av dem, både Anne, Thale og Ida, svigersønnene Tom og Thomas og barnebarna Ole og Erik, Johannes og August. Det var sammen med familien han hadde sine beste stunder.

Vi lyser fred over Tores gode minne!

Publisert: 22. januar 2024. Tidsskr Nor Legeforen. DOI: 10.4045/tidsskr.23.0800

Opphavsrett: © Tidsskriftet 2026 Lastet ned fra tidsskriftet.no 25. juli 2026.